

jednání podle tohoto předpisu činiti zodpovědnými jeho zákonitě zástupce, v tomto případě mimo opatrovníka spolužalovanou manželku choromyslného, která jej na revers z ústavu choromyslných do domácnosti přijala a za jeho činy spoluzodpovídá. Ze sdělení, jež tato učinila svědkyni C, dospívá odvolací soud ku přesvědčení, že si právě spolužalovaná manželka jest dobře vědoma rozsahu nebezpečnosti, z jednání choromyslného hrozícího; neboť jej sama označuje za schopna násilností a při tom ještě podotýká, že by se mu za to nic nestalo, kdyby někoho zabil. Vidí proto soud odvolací i v tomto chování spolužalované B, která, ač je nucena dovolávati se proti jednání choromyslného i policejní strážce, přece jej dále v domácnosti chová, nepřístojnost, která jest podle § 7 č. 3. cit. nařízení důvodem ku výpovědi nájemníka, svým jednáním spolunájemníkem spolubydlení ztrpčujícího. Uznává-li soud prvý, že jedině vhodným prostředkem, aby choromyslný nájemník svého okolí nepřístojným chováním neobtěžoval, jest umístění jeho v ústavu choromyslných, dlužno za to, že se tak nestalo, činiti zodpovědnými zase osoby, které přes to choromyslného v domácnosti chovají a nad jeho umístěním v ústavu disponují, což nejlépe vysvítá z úvahy, jak by jinak byl úplně bezmocný majitel domu, když by jeho velký dům byl náhodou obydlen pouze nájemníky, na revers z ústavu choromyslných propuštěnými. Dali tedy vypovězení manželé nepřístojným jednáním zákonitý podnět k výpovědi, a proto bylo odvolání vyhověti a rozhodnouti, jak se shora stalo. Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných.

Důvody:

Zjištěno jest, že prvžalovaný tropí častěji v domě výtržnosti. Jakého druhu jsou a jak se stupňují, nejlépe jeho choť sama před soudem nesporným výličila. Chování se téhož tím vážněji sluší pojímati, poněvadž nevládne plným rozumem, tak že oprávněna jest obava, že se nepřístojnosti jeho budou stupňovati a že i vzejde nebezpečí spolubydlícím. Právem tedy možno za to míti, že jest zde důležitý důvod k výpovědi ve smyslu § 7 č. 3 min. nař. ze dne 17. prosince 1918, č. 83 sb. zák. a nař. Nerozhodno jest, zda-li spolužalovaná jako choť na chování se manžela nese vinu čili nic a může-li chování to zabrániti. Stačí, když jeden z manželů dá svým chováním příčinu k důvodné výpovědi; vina jednoho má pak při nedílnosti výpovědi za následek výpověď proti oběma. Posoudil tudíž odvolací soud věc po zákonu a správně a nelze mu činiti důvodně výtku mylného právního posouzení věci. Bylo proto dovolání s odkázáním na ostatní správné důvody soudu odvolacího zamítnuto a, poněvadž lhůta výpovědní již minula, rozsudek tento opatřen doložkou dle § 573 odst. 1 c. ř. s.

Čís. 67.

Pořad opravných prostředků z usnesení krajských neb zemských soudů stran ustanovení jiného okresního soudu na místě příslušného soudu okresního jde k vrchnímu zemskému soudu.

(Rozh. ze dne 26. února 1919, R I 76/19.)

Ve sporu u okresního soudu v Blovicích projednávaném učinil žalobce návrh, aby místo tohoto soudu byl dle § 30 j. n. ku projednávání a roz-

hodnutí sporu ustanoven jiný soud okresní. — K r a j s k ý s o u d v P l z n i, jemuž návrh ten byl předložen, mu nevyhověl, maje za to, že zde není žádného z důvodů v § 19 j. n. předpokládaných.

Rekurs do usnesení toho předložen byl nejvyššímu soudu, jenž jej přikázal vrchnímu zemskému soudu v Praze k vyřízení z těchto

důvodů:

Krajský soud v Plzni rozhodoval o řečeném návrhu jakožto soud podle pořadí instancí představený po rozumu § 20 j. n. ve stolici první, nikoliv, jak jest v hlavě jeho rozhodnutí uvedeno, »jako soud odvolací«, jelikož nerozhodoval o nějakém devolutivním opravném prostředku, rekursu neb odvolání, nýbrž o návrhu jedné strany, aby na místě příslušného soudu ustanoven byl k rozhodnutí sporu jiný soud stejného druhu. Pořad opravných prostředků z usnesení, vynesených v první stolici od soudu krajských a zemských, jde však dle § 4 j. n. ve stolici druhé k vrchnímu soudu zemskému. Tomuto soudu byl proto recurs proti usnesení krajského soudu v Plzni k vyřízení přikázán.

Čís. 68.

Ustanovení společenské smlouvy společnosti s obmezeným ručením, že se společnost na valné hromadě kromě případů zvláště uvedených v nichž jest třeba usnesení jednohlasného, usnází prostou většinou hlasů, odporuje zákonu o spol. s ruč. obmez. v §§ 35 č. 7, 90 a 95.

Ve smlouvě společenské mohou ustanoveni býti jednatelem i osoby, jež nejsou společníky.

(Rozh. ze dne 26. února 1919, R II 13/19.)

Usnesení prvního soudu (krajského soudu v Novém Jičíně), povolující zápis společnosti s ruč. obm. do obchodního rejstříku, bylo k rekursu finanční prokuratury rekursním soudem (vrchním zemským soudem v Brně) potvrzeno. Důvody: Proti povolenému zápisu stěžuje si finanční prokuratura proto, že 1. dle odst. 11 smlouvy společenské valná hromada se usnází většinou hlasů, kdežto prý k nabytí nemovitostí a podniků a k prodeji společenského jmění jest potřebí tří čtvrtin hlasů, takže odstavec 11 odporuje prý ustanovením §§ 35, 90 a 95 zák. ze dne 6. března 1906 č. 58 ř. z. o společenstvech s ručením obmezeným; dále, že 2. dle prvního odstavce dodatku smluvního ustanoven byl C jednatelem společnosti, ač není společníkem, což prý se přičí ustanovení § 15 zmíněného zákona, dle něhož prý pouze společníci mohou býti ustanoveni jednatelem. Stěžovatelka navrhuje proto změnu usnesení, aby soudem první stolice bylo uloženo žadatelům, by předložili smluvní dodatek, v němž by vady uvedené byly odstraněny, jinak že by návrh na zápis firmy byl zamítnut a zápis vymazán. Stížnost není odůvodněna. Ustanovení § 11 společenské smlouvy, podle kterého společnost se usnází většinou hlasů, odpovídá předpisu § 39 odst. 1 zmíněného zákona, který v jistých případech stanoví také většinu tří čtvrtin hlasů aneb souhlas všech hlasů (srovnej pozn. 1 k § 39 zákona vydaného drem. Milanem Škerljim). Případy tyto však ve smlouvě uvedeny nejsou (až na ony pod a až d uve-